ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 22ας Ιανουαρίου 2009 *

Στην υπόθεση Τ-316/07,

**Commercy AG,** με έδρα τη Βαϊμάρη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη, αρχικώς, από τον F. Jaschke και, στη συνέχεια, από τους S. Grosse και I. Müller, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

**Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενου από τον S. Schäffner,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

**easyGroup IP Licensing Ltd,** με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους T. Koerl και S. Möbus, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 19ης Ιουνίου 2007 (υπόθεση R 1295/2006-2), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας σήματος μεταξύ της Commercy AG και της easyGroup IP Licensing Ltd,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο, M. Prek και V. Ciucă, δικαστές,

γραμματέας: Κ. Καντζά, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη:

το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Αυγούστου 2007,

το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Ιανουαρίου 2008,

το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Δεκεμβρίου 2007,

την αίτηση για την παροχή του ευεργετήματος πενίας που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 18 Σεπτεμβρίου 2008,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 18ης Σεπτεμβρίου 2008,

έχοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που υπέβαλαν το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα στις 2 Οκτωβρίου 2008 επί της αιτήσεως για την παροχή του ευεργετήματος πενίας,

έχοντας υπόψη την απόφαση του Προέδρου, της 9ης Οκτωβρίου 2008, περί περατώσεως της προφορικής διαδικασίας,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

**Ιστορικό της διαφοράς**

1 Στις 21 Σεπτεμβρίου 2000, η παρεμβαίνουσα, easyGroup IP Licensing Ltd, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της

Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως αυτός έχει τροποποιηθεί.

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο easyHotel.

3 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στις κλάσεις 9, 16, 25, 32, 33, 35, 36, 38, 39, 41 και 42 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

4 Στις 30 Ιουνίου 2004, το κοινοτικό σήμα καταχωρίστηκε με αριθμό 1866706, για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που περιλαμβάνονταν στην αίτηση καταχωρίσεως.

5 Στις 11 Φεβρουαρίου 2005, η προσφεύγουσα, Commercy AG, υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του επίμαχου σήματος βάσει του άρθρου 55 του κανονισμού 40/94. Οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε ήταν οι προβλεπόμενοι από το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του εν λόγω κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, αυτού.

6 Η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στηρίχθηκε στο προγενέστερο εθνικό λεκτικό σήμα EASYHOTEL, που καταχωρίστηκε στη Γερμανία για διάφορα προϊόντα και

υπηρεσίες που εμπίπτουν, ιδίως, στις κλάσεις 9 και 42 και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 9: «Λογισμικό ανεξάρτητο από οποιαδήποτε πλατφόρμα και σύστημα εκπόνησης διδακτικού για την κατασκευή ιστοτόπου καταστημάτων σε απευθείας σύνδεση στο διαδίκτυο που έχουν ως κύριο σκοπό την κράτηση, παραγγελία ενοικίασης και πληρωμή δωματίων ξενοδοχείου»

— κλάση 42: «Ανάπτυξη και σχεδιασμός λογισμικού, κυρίως για καταστήματα σε απευθείας σύνδεση και για συστήματα εκπόνησης διδακτικού στο διαδίκτυο, ειδικότερα για την κράτηση, παραγγελία ενοικίασης και πληρωμή δωματίων ξενοδοχείου».

7 Η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας αφορούσε όλα τα προϊόντα και όλες τις υπηρεσίες που κάλυπτε το επίδικο σήμα.

8 Στις 12 Φεβρουαρίου 2005, η παρεμβαίνουσα παραιτήθηκε, δυνάμει του άρθρου 49 του κανονισμού 40/94, από το δικαίωμα επί του σήματος όσον αφορά όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες των κλάσεων 9 και 38 καθώς και ορισμένες υπηρεσίες της κλάσεως 42, για τις οποίες είχε καταχωριστεί το σήμα. Η παραίτηση αυτή καταχωρίστηκε από το ΓΕΕΑ στις 28 Ιουνίου 2005.

9 Μεταξύ των υπηρεσιών που εμπίπτουν στις κλάσεις 39 και 42 που καλύπτονται από το επίδικο σήμα μετά την παραίτηση αυτή περιλαμβάνονται ιδίως οι υπηρεσίες που αντιστοιχούν, για τις κλάσεις 39 και 42, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 39: «Υπηρεσίες παροχής πληροφοριών σε σχέση με υπηρεσίες μεταφορών, στις οποίες περιλαμβάνονται υπηρεσίες πληροφόρησης που παρέχονται με σύνδεση σε ηλεκτρονική βάση δεδομένων ή μέσω του διαδικτύου υπηρεσίες ταξιδιωτικών κρατήσεων παρεχόμενες μέσω του παγκόσμιου ιστού (World Wide Web)»

— κλάση 42: «Υπηρεσίες ξενοδοχειακών κρατήσεων μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή».

10 Με απόφαση της 31ης Ιουλίου 2006, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας, κρίνοντας ότι δεν συνέτρεχε μία από τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, δηλαδή το ταυτόσημο ή η ομοιότητα των προϊόντων και των υπηρεσιών που καλύπτονται από τα συγκρουόμενα σήματα.

11 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, βάσει των άρθρων 57 έως 62 του κανονισμού 40/94, κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων κατά το μέτρο που είχε απορριφθεί η αίτηση περί κηρύξεως της ακυρώσεως του επίμαχου σήματος για τις υπηρεσίες των κλάσεων 39 και 42, με την αιτιολογία ότι είναι παρόμοια τα προϊόντα και οι υπηρεσίες των κλάσεων 9 και 42 που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα και αναφέρονται στη σκέψη 6 ανωτέρω και οι υπηρεσίες των κλάσεων 39 και 42 που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα και αναφέρονται στην ανωτέρω σκέψη 9.

12 Με απόφαση της 19ης Ιουνίου 2007 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα την επομένη, το δεύτερο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας και επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων.

13 Το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι τα οικεία προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν ήσαν ούτε πανομοιότυπα ούτε παρόμοια και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

**Αιτήματα των διαδίκων**

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει το επίδικο σήμα.

15 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

**Σκεπτικό**

*Επί της αιτήσεως περί παροχής του ευεργετήματος πενίας*

16 Σύμφωνα με το άρθρο 94, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το ευεργέτημα πενίας καλύπτει το σύνολο ή μέρος των εξόδων νομικής αρωγής και δικαστικής εκπροσωπήσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου. Τα έξοδα αυτά βαρύνουν το ταμείο του Πρωτοδικείου. Η παράγραφος 2 προσθέτει ότι κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο, λόγω της οικονομικής του καταστάσεως, τελεί σε πλήρη ή μερική αδυναμία να αντιμετωπίσει τα έξοδα της παραγράφου 1 δικαιούται να τύχει του ευεργετήματος πενίας.

17 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι ένα νομικό πρόσωπο, όπως η Commercy, δεν μπορεί να τύχει του ευεργετήματος πενίας.

18 Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας υποστήριξε ότι ως προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση πρέπει να θεωρηθεί ο Β., ο οποίος άσκησε την προσφυγή ως σύνδικος της πτωχεύσεως που κινήθηκε κατά των περιουσιακών στοιχείων της εταιρίας Commercy. Ο Β., που είναι φυσικό πρόσωπο, δικαιούται να τύχει του ευεργετήματος πενίας.

19 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Βεβαίως, όπως προκύπτει από τον φάκελο της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ που διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 133, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η επίμαχη αίτηση για την κήρυξη της ακυρότητας υποβλήθηκε από τον Β., υπό την ανωτέρω

ιδιότητά του. Ωστόσο το ΓΕΕΑ ορθώς εξέλαβε την αίτηση αυτή ως κατατεθείσα στο όνομα της εταιρίας Commercy, δικαιούχου του προγενέστερου σήματος.

20 Συγκεκριμένα, αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας υποβληθείσα από τον Β. στο όνομά του θα είχε κηρυχθεί απαράδεκτη από το ΓΕΕΑ. Όπως προκύπτει από το άρθρο 55, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με το άρθρο 42, παράγραφος 1, και το άρθρο 52, παράγραφος 1 του κανονισμού αυτού, αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στηριζόμενη στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού μπορεί να υποβληθεί μόνον από τους δικαιούχους των προγενέστερων σημάτων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη της αιτήσεως αυτής ή από τους κατόχους αδειών χρήσεως των προγενέστερων σημάτων που έχουν εξουσιοδοτηθεί από τα πρόσωπα αυτά. Ωστόσο, η ιδιότητα του συνδίκου πτωχεύσεως εμπορικής εταιρίας δεν εμπίπτει σε καμία από αυτές τις δύο κατηγορίες.

21 Τόσο η προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών όσο και η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου πρέπει να θεωρηθούν ως ασκηθείσες από την Commercy. Συγκεκριμένα, εφόσον η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας θεωρήθηκε ως υποβληθείσα από την Commercy, η ερμηνεία των εν λόγω προσφυγών υπό την έννοια ότι ασκήθηκαν από τον Β. θα οδηγούσε αναγκαστικά στην απόρριψή τους με το σκεπτικό ότι, αντίθετα προς ό,τι προβλέπεται στο άρθρο 58 και στο άρθρο 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, αντίστοιχα, αυτές ασκήθηκαν από πρόσωπο μη έχον την εξουσία να στραφεί κατά των αποφάσεων που αφορούν οι εν λόγω προσφυγές, δηλαδή, της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων και της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών.

22 Η προσφεύγουσα, ωστόσο, προβάλλει ότι οι γερμανικοί διαδικαστικοί κανόνες προβλέπουν ότι ο σύνδικος πτωχεύσεως μπορεί να παραστεί αυτοπροσώπως ως «Partei kraft Amtes» και όχι εξ ονόματος του φυσικού ή νομικού προσώπου που αφορά η οικεία πτωχευτική διαδικασία.

23 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πέραν του ότι οι γερμανικοί δικονομικοί κανόνες είναι αλυσιτελείς εν προκειμένω, εφόσον η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου ρυθμίζεται από τον Κανονισμό Διαδικασίας, αρκεί η παρατήρηση ότι το επιχείρημα αυτό, το οποίο αναφέρεται μόνο στην ένδικη διαδικασία, δεν αναιρεί το συμπέρασμα ότι, για να είναι παραδεκτή η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας ενώπιον του ΓΕΕΑ, θα πρέπει να έχει υποβληθεί στο όνομα της εταιρίας Commercy. Πάντως, όπως τονίσθηκε ανωτέρω, εάν η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας υποβλήθηκε από την εταιρία αυτή, τότε μόνον η ίδια, ενδεχομένως εκπροσωπούμενη από τον σύνδικο της πτωχεύσεως, έχει δικαίωμα να στραφεί δικαστικώς κατά των αποφάσεων του τμήματος ακυρώσεων και του τμήματος προσφυγών.

24 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, εφόσον προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση είναι η εταιρία Commercy, που είναι νομικό πρόσωπο, δεν μπορεί να παρασχεθεί το ευεργέτημα πενίας.

25 Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν ο Β. πρέπει να θεωρηθεί ως προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση, η αίτηση για την παροχή του ευεργετήματος πενίας δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

26 Συγκεκριμένα, με την αίτηση παροχής του ευεργετήματος πενίας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, για τους σκοπούς της εκτιμήσεως της βασιμότητας της αιτήσεως αυτής, πρέπει να ληφθεί υπόψη η οικονομική κατάσταση της εταιρίας Commercy και όχι η προσωπική οικονομική κατάσταση του συνδίκου της πτωχεύσεως. Όπως προβάλλει το ΓΕΕΑ με τις γραπτές παρατηρήσεις του επί της εν λόγω αιτήσεως, η άποψη αυτή της προσφεύγουσας στηρίζεται στο άρθρο 116, παράγραφος 1, του Zivilprozessordnung (Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας της Γερμανίας), το οποίο προβλέπει ότι το ευεργέτημα πενίας μπορεί να παρασχεθεί σε έναν «Partei kraft Amtes» όταν το σύνολο της πτωχευτικής περιουσίας δεν επαρκεί για την κάλυψη των εξόδων της ένδικης διαδικασίας.

27 Πάντως, αρκεί η διαπίστωση, συναφώς, ότι ο Κανονισμός Διαδικασίας δεν περιέχει διάταξη ανάλογη του άρθρου 116, παράγραφος 1, του Zivilprozessordnung και προβλέπει ρητώς ότι το ευεργέτημα πενίας παρέχεται μόνο σε φυσικά πρόσωπα, λαμβανομένης υπόψη της προσωπικής τους οικονομικής κατάστασης.

28 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας δήλωσε, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, ότι, στην περίπτωση που απορριφθεί η προσφυγή και καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, τα έξοδα αυτά θα βαρύνουν την περιουσία της εταιρίας Commercy και όχι την προσωπική περιουσία του. Η δήλωση καταχωρίστηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησης.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, το να γίνει δεκτή η αίτηση παροχής του ευεργετήματος πενίας εν προκειμένω, θα ισοδυναμούσε, στην πραγματικότητα, με παροχή του ευεργετήματος αυτού σε νομικό πρόσωπο, κατά παράβαση του άρθρου 94, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

30 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, η αίτηση περί παροχής του ευεργετήματος πενίας πρέπει να απορριφθεί.

*Επί της προσφυγής*

31 Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του επίμαχου σήματος. Προς στήριξη του αιτήματός της αυτού προέβαλε, με το δικόγραφο της προσφυγής, έναν και μόνο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του

ίδιου κανονισμού. Ισχυρίζεται ότι, λόγω του πανομοιότυπου των συγκρουόμενων σημάτων, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως, δεδομένου ότι, αντίθετα προς όσα έκρινε το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση, τα σχετικά προϊόντα και υπηρεσίες εμφανίζουν μία μικρή τουλάχιστον ομοιότητα.

32 Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας διευκρίνισε ότι η αναφορά με τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως του δικογράφου της προσφυγής στη διάταξη του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 και όχι στη διάταξη της παραγράφου 1, στοιχείο β΄, του ιδίου άρθρου, που είναι η εφαρμοστέα εν προκειμένω διάταξη, οφείλεται σε σφάλμα γραφίδας. Οι λοιποί διάδικοι δήλωσαν ότι δεν εναντιώνονται στη διευκρίνιση αυτή. Οι δηλώσεις αυτές καταχωρίστηκαν στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

33 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα προβάλλουν, κυρίως, το απαράδεκτο του μοναδικού αιτήματος της προσφεύγουσας, για τον λόγο ότι το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο, δυνάμει του άρθρου 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, να κηρύξει άκυρο το επίδικο σήμα ή να απευθύνει σχετική διαταγή προς το ΓΕΕΑ.

34 Επικουρικώς, το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ισχυρίζονται ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν ήσαν ούτε πανομοιότυπα ούτε παρόμοια και ότι, κατά συνέπεια, το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 δεν είχε εφαρμογή εν προκειμένω.

35 Το Πρωτοδικείο κρίνει σκόπιμο να αποφανθεί πρώτον επί της ουσίας της υποθέσεως, δηλαδή επί της νομιμότητας της προσβαλλόμενης αποφάσεως, υπό το φως των επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του μοναδικού της λόγου ακυρώσεως, πριν εξετάσει, ενδεχομένως, το παραδεκτό της προσφυγής, που αμφισβητείται από το ΓΕΕΑ και την παρεμβαίνουσα με το κύριο αίτημά τους.

36 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι το κοινοτικό σήμα κηρύσσεται άκυρο μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο ΓΕΕΑ, όταν υφίσταται προγενέστερο σήμα προβλεπόμενο στο άρθρο 8, παράγραφος 2, και πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 ή της παραγράφου 5 του εν λόγω άρθρου 7.

37 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του ίδιου κανονισμού προϋποθέτει, για την εφαρμογή του, την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα λόγω του πανομοιότυπου ή της ομοιότητάς του με το επίμαχο σήμα και λόγω του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα.

38 Δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, ii, του ίδιου κανονισμού, ως προγενέστερα σήματα νοούνται ιδίως τα σήματα που έχουν καταχωριστεί σε ένα κράτος μέλος με ημερομηνία κατάθεσης προγενέστερη της ημερομηνίας της αίτησης για την καταχώριση κοινοτικού σήματος.

39 Εν προκειμένω, τόσο το τμήμα ακυρώσεων όσο και το τμήμα προσφυγών δέχθηκαν ότι τα συγκρουόμενα σήματα είναι πανομοιότυπα. Ωστόσο, έκριναν ότι τα σχετικά προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν ήσαν ούτε πανομοιότυπες ούτε παρόμοιες και ότι, κατά συνέπεια, η καταχώριση του επίδικου σήματος δεν αντέβαινε στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94.

40 Προς στήριξη του μοναδικού της λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το συμπέρασμα αυτό, το οποίο αποδίδει στην πολύ στενή ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν, όπως εν προκειμένω, τα συγκρουόμενα σήματα είναι πανομοιότυπα, για να αποκλειστεί ο κίνδυνος συγχύσεως πρέπει η διαφορά μεταξύ των οικείων προϊόντων ή των υπηρεσιών να είναι πολύ μεγάλη.

41 Κατά τη νομολογία, η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως του κοινού, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β, του κανονισμού 40/94, πρέπει να εκτιμάται συνολικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση. Αυτή η συνολική εκτίμηση συνεπάγεται ένα βαθμό αλληλεξαρτήσεως μεταξύ των παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη, οπότε, η ελαφρά ομοιότητα μεταξύ των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμίζεται από την έντονη ομοιότητα μεταξύ των σημάτων, και αντιστρόφως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Απριλίου 2008, C-108/07 P, Ferrero Deutschland κατά ΓΕΕΑ και Cornu, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 44 και 45 και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Έχει επίσης κριθεί ότι, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει το πανομοιότυπο ή την ομοιότητα των συγκρουόμενων σημάτων καθώς και το πανομοιότυπο ή την ομοιότητα των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 12ης Οκτωβρίου 2004, C-106/03 P, Vedial κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-9573, σκέψη 51, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-7333, σκέψη 48).

43 Επομένως, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, εξακολουθεί να είναι αναγκαία, ακόμη και στην περίπτωση όπου υφίσταται πανομοιότυπο μεταξύ των συγκρουόμενων σημάτων, η απόδειξη της υπάρξεως ομοιότητας μεταξύ των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ., συναφώς, διάταξη του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 2007, C-196/06 P, Alecansan κατά ΓΕΕΑ, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 24 και απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2007, T-150/04, Mülhens κατά ΓΕΕΑ — Minoronzoni (TOSCA BLU), Συλλογή 2007, σ. II-2353, σκέψη 27].

44 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, και εφόσον δεν αμφισβητείται το πανομοιότυπο των συγκρουόμενων σημάτων, πρέπει, για να δοθεί απάντηση στον μοναδικό λόγο ακυρώσεως της προσφεύγουσας, να ελεγχθεί η ορθότητα του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με το οποίο τα σχετικά προϊόντα και υπηρεσίες δεν είναι όμοια και, στο πλαίσιο αυτό, να

εξεταστεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται, κατ' ουσίαν, από το ότι τα εν λόγω προϊόντα και υπηρεσίες εμφανίζουν μία μικρή τουλάχιστον ομοιότητα.

45 Κατά πάγια νομολογία, για την εκτίμηση της ομοιότητας μεταξύ των προϊόντων και των υπηρεσιών, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι σχετικοί παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ αυτών των προϊόντων ή των υπηρεσιών. Στους παράγοντες αυτούς περιλαμβάνονται, ειδικότερα, η φύση των προϊόντων, ο προορισμός τους, η χρήση τους, καθώς και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός χαρακτήρας τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2006, C-416/04 P, Sunrider κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-4237, σκέψη 85, και διάταξη Alecansan κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 28).

46 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών προέβη, με τις σκέψεις 18 έως 21 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, σε σύγκριση μεταξύ των σχετικών προϊόντων και υπηρεσιών. Επισήμανε ότι τα εν λόγω προϊόντα και οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα αποτελούν τα συστατικά στοιχεία ενός δικτυακού τόπου ή χρησιμεύουν για τη δημιουργία, μέσα στον δικτυακό αυτό τόπο, ενός συστήματος κρατήσεων, παραγγελίας και πληρωμής δωματίων ξενοδοχείου και παρέχει τη δυνατότητα σε μια εταιρία να εγκαταστήσει ένα τέτοιο σύστημα στο διαδίκτυο. Σύμφωνα με το τμήμα προσφυγών, διαφέρουν από τις υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίδικο σήμα, οι οποίες είναι κυρίως υπηρεσίες πληροφόρησης, ταξιδιωτικών και ξενοδοχειακών κρατήσεων, σκοπός των οποίων είναι να παρέχουν τη δυνατότητα στο ευρύ κοινό να προβαίνει σε ξενοδοχειακές ή ταξιδιωτικές κρατήσεις για σκοπούς επαγγελματικούς, αναψυχής ή οποιουσδήποτε άλλους.

47 Το τμήμα προσφυγών τόνισε επίσης το γεγονός ότι τα προϊόντα και οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα υπάγονται σε έναν εξειδικευμένο τομέα, δηλαδή στον τομέα των προϊόντων και υπηρεσιών που αφορούν τη λειτουργία και τον σχεδιασμό συστημάτων πληροφορικής, και στοχεύουν σε περιορισμένο κοινό, καθόσον αποκλειστικός προορισμός τους είναι να παράσχουν τη δυνατότητα σε επιχειρήσεις του ξενοδοχειακού ή του ταξιδιωτικού τομέα να εγκαταστήσουν ένα σύστημα κρατήσεων σε απευθείας σύνδεση, προσβάσιμο μέσω του διαδικτύου. Το περιορισμένο κοινό που αποτελείται από τις εταιρίες αυτές διαφέρει σημαντικά από το ευρύ κοινό, προς το οποίο απευθύνονται οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίδικο σήμα.

48 Δεδομένου ότι τα σχετικά προϊόντα και οι σχετικές υπηρεσίες προορίζονται για διαφορετικό κοινό, το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι δεν υπήρχε μεταξύ τους ανταγωνιστική σχέση.

49 Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών εξέτασε τον ενδεχόμενο συμπληρωματικό χαρακτήρα των σχετικών προϊόντων και υπηρεσιών. Κατά την άποψή του, ο χαρακτήρας αυτός έπρεπε να αποκλεισθεί εν προκειμένω εφόσον το ευρύ κοινό, προς το οποίο απευθύνονται οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίδικο σήμα, δεν προμηθεύεται τα σχετικά προϊόντα και τις σχετικές υπηρεσίες που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα που προορίζονται αποκλειστικά για εταιρίες οι οποίες, στη συνέχεια, παρέχουν υπηρεσίες προς αυτό το ευρύ κοινό.

50 Τέλος, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε, στο πλαίσιο αυτό, ότι οι χρήστες του διαδικτύου που αγοράζουν ταξιδιωτικές υπηρεσίες σε απευθείας σύνδεση είναι πιθανό να μη γνωρίζουν ποιος παρέχει το λογισμικό που καθιστά εφικτή τη λειτουργία ενός ηλεκτρονικού καταστήματος και μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να διακρίνουν μεταξύ μιας εταιρίας που παρέχει μια πολύπλοκη τεχνολογία και εταιρίας που πωλεί ταξιδιωτικές υπηρεσίες μέσω διαδικτύου.

51 Η άποψη αυτή πρέπει να κριθεί βάσιμη. Αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμο ότι τα σχετικά προϊόντα και υπηρεσίες διαφέρουν ως προς τη φύση, τον προορισμό και τη χρήση τους και δεν έχουν ανταγωνιστικό ή συμπληρωματικό χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι τα προϊόντα και οι υπηρεσίες αυτές που προσδιορίζονται από το προγενέστερο σήμα αφορούν την πληροφορική, ενώ οι υπηρεσίες πληροφόρησης, παραγγελίας και κράτησης που προσδιορίζονται από το εν λόγω σήμα είναι διαφορετικής φύσεως και χρησιμοποιούν την πληροφορική μόνον ως μέσο για τη διαβίβαση πληροφοριών ή για να παράσχουν τη δυνατότητα ξενοδοχειακών ή ταξιδιωτικών κρατήσεων.

52 Επιβάλλεται, επίσης, η παρατήρηση ότι τα προϊόντα και οι υπηρεσίες αυτές που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα προορίζονται ειδικά για τις επιχειρήσεις των ξενοδοχείων και των ταξιδιωτικών υπηρεσιών και ότι οι υπηρεσίες πληροφόρησης, παραγγελίας και κράτησης που προσδιορίζονται από το επίμαχο σήμα απευθύνονται στο ευρύ κοινό.

53 Πρέπει, εξάλλου, να επισημανθεί ότι τα σχετικά προϊόντα και υπηρεσίες που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα χρησιμοποιούνται για να καταστήσουν εφικτό σε ένα ηλεκτρονικό σύστημα και ειδικότερα, σε ένα ηλεκτρονικό κατάστημα, να λειτουργήσει, ενώ οι υπηρεσίες πληροφόρησης, παραγγελίας και κράτησης που προσδιορίζονται από το επίμαχο σήμα χρησιμοποιούνται για ξενοδοχειακές ή ταξιδιωτικές κρατήσεις.

54 Το γεγονός και μόνον ότι οι υπηρεσίες πληροφόρησης, παραγγελίας και κράτησης που προσδιορίζονται από το επίμαχο σήμα παρέχονται αποκλειστικά μέσω διαδικτύου και απαιτούν επομένως τη χρήση λογισμικού, όπως αυτού που παρέχεται από τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που προσδιορίζονται από το προγενέστερο σήμα, δεν αρκεί για να εξαλείψει τις ουσιαστικές διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των σχετικών προϊόντων και υπηρεσιών ως προς τη φύση, τον προορισμό και τη χρήση τους.

55 Συγκεκριμένα, τα προϊόντα και οι υπηρεσίες πληροφορικής χρησιμοποιούνται σε όλους σχεδόν τους τομείς. Συχνά, τα ίδια προϊόντα ή υπηρεσίες, π.χ. ένας συγκεκριμένος τύπος λογισμικού ή λειτουργικού συστήματος, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για πολύ διαφορετικούς σκοπούς, χωρίς τούτο να συνεπάγεται ότι τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες καθίστανται διαφορετικές και διακριτές. Αντιστρόφως, η φύση, ο προορισμός ή η χρήση των υπηρεσιών των ταξιδιωτικών πρακτορείων δεν μεταβάλλεται απλώς και μόνον διότι διατίθενται στο διαδίκτυο, τούτο δε ισχύει κατά μείζονα λόγο σήμερα, διότι η χρήση των εφαρμογών πληροφορικής για την παροχή των υπηρεσιών αυτών είναι σχεδόν απαραίτητη, ακόμη και όταν οι υπηρεσίες αυτές δεν παρέχονται από ηλεκτρονικό κατάστημα.

56 Εξάλλου, τα σχετικά προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν εναλλάσσονται μεταξύ τους, εφόσον απευθύνονται σε διαφορετικό κοινό. Ορθώς, επομένως, κατέληξε το τμήμα προσφυγών ότι τα προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν έχουν ανταγωνιστικό χαρακτήρα.

57 Τέλος, τα ίδια αυτά προϊόντα και υπηρεσίες δεν έχουν ούτε συμπληρωματικό χαρακτήρα. Πρέπει να υπενθυμιστεί, συναφώς, ότι ως συμπληρωματικά νοούνται εκείνα τα προϊόντα ή υπηρεσίες μεταξύ των οποίων υφίσταται στενή σχέση, υπό την έννοια ότι το ένα είναι αναγκαίο ή σημαντικό για τη χρήση του άλλου, με συνέπεια οι καταναλωτές να μπορούν ευλόγως να θεωρήσουν ότι η ίδια επιχείρηση φέρει την ευθύνη κατασκευής αυτών των δύο προϊόντων ή παροχής αυτών των δύο υπηρεσιών [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 1ης Μαρτίου 2005, T-169/03, Sergio Rossi κατά ΓΕΕΑ — Sissi Rossi (SISSI ROSSI), Συλλογή 2005, σ. II-685, σκέψη 60 της 15ης Μαρτίου 2006, T-31/04, Eurodrive Services and Distribution κατά ΓΕΕΑ — Gómez Frías (euroMASTER), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 35, και της 17ης Ιουνίου 2008, T-420/03, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ — Abril Sánchez et Ricote Saugar (Boomerang TV), Συλλογή 2008, σ. II-837, σκέψη 98].

58 Αυτός ο ορισμός της νομολογίας σημαίνει ότι τα συμπληρωματικά προϊόντα ή υπηρεσίες ενδέχεται να χρησιμοποιηθούν μαζί, γεγονός που προϋποθέτει ότι απευθύνονται προς το ίδιο κοινό. Επομένως, μια σχέση συμπληρωματικότητας δεν μπορεί να υπάρχει μεταξύ, αφενός, των προϊόντων ή υπηρεσιών που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία μιας εμπορικής επιχειρήσεως και, αφετέρου, των προϊόντων ή υπηρεσιών που η επιχείρηση αυτή παράγει ή παρέχει. Οι δύο αυτές κατηγορίες προϊόντων ή υπηρεσιών δεν χρησιμοποιούνται μαζί, εφόσον τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες της πρώτης κατηγορίας χρησιμοποιούνται από την ίδια την επιχείρηση, ενώ τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες της δεύτερης κατηγορίας χρησιμοποιούνται από τους πελάτες της εν λόγω επιχείρησης.

59 Η προσφεύγουσα, αν και αναγνωρίζει ότι οι τελικοί αποδέκτες των προϊόντων και υπηρεσιών διαφέρουν, υποστηρίζει ότι ο κίνδυνος συγχύσεως δεν μπορεί εν προκειμένω να αποκλειστεί, εφόσον τα εν λόγω προϊόντα και οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα έχουν ως μοναδικό αντικείμενο να

καταστήσουν εφικτή την παροχή των υπηρεσιών πληροφόρησης, παραγγελίας και κράτησης που προσδιορίζονται από το εν λόγω σήμα. Κατά κανόνα, το κοινό που ενδιαφέρεται για τις εν λόγω υπηρεσίες δεν γνωρίζει ποιος έχει αναπτύξει το απαραίτητο λογισμικό και δεν μπορεί επίσης να διακρίνει μεταξύ των πληροφοριών που περιλαμβάνονται στην ιστοσελίδα της παρεμβαίνουσας όσες προέρχονται από την ίδια την παρεμβαίνουσα και εκείνες που προέρχονται από το λογισμικό ή τις υπηρεσίες που παρέχονται από επιχείρηση που εξειδικεύεται στην πληροφορική, όπως η προσφεύγουσα. Τελικά, στην ιστοσελίδα της παρεμβαίνουσας, οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίδικο σήμα συγχέονται με τα επίμαχα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα.

60 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η εμπορική προέλευση του λογισμικού και των υπηρεσιών πληροφορικής που καθιστούν εφικτή τη λειτουργία της ιστοσελίδας της παρεμβαίνουσας δεν παρουσιάζει γενικώς το παραμικρό ενδιαφέρον για το κοινό προς το οποίο απευθύνονται οι υπηρεσίες που αφορά το επίμαχο σήμα οι οποίες παρέχονται μέσω της ιστοσελίδας αυτής. Για το κοινό αυτό, η ιστοσελίδα της παρεμβαίνουσας είναι ένα απλό εργαλείο ξενοδοχειακών και ταξιδιωτικών κρατήσεων σε απευθείας σύνδεση. Αυτό που έχει σημασία είναι να λειτουργεί σωστά και όχι το ποιος παρέχει το λογισμικό και τις υπηρεσίες πληροφορικής που καθιστούν εφικτή τη λειτουργία της.

61 Αν, ωστόσο, ορισμένοι πελάτες της παρεμβαίνουσας διερωτώνται ως προς την προέλευση του λογισμικού και των υπηρεσιών ανάπτυξης και σχεδιασμού του εν λόγω λογισμικού που απαιτείται για τη λειτουργία της ιστοσελίδας της, μπορούν, όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών, να αντιληφθούν τη διαφορά μεταξύ της εξειδικευμένης επιχείρησης που παρέχει αυτά τα προϊόντα και τις υπηρεσίες και της παρεμβαίνουσας η οποία παρέχει υπηρεσίες που αφορούν τον διαδικτυακό τομέα του τουρισμού και των ταξιδιών. Συγκεκριμένα, εφόσον οι υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα παρέχονται, εξ ορισμού, αποκλειστικά στο διαδίκτυο, πρέπει να υποτεθεί ότι οι πελάτες της παρεμβαίνουσας έχουν τουλάχιστον κάποιες στοιχειώδεις γνώσεις πληροφορικής. Γνωρίζουν, έτσι, ότι η δημιουργία ενός συστήματος κράτησης σε απευθείας σύνδεση δεν μπορεί να γίνει από οποιονδήποτε χρήστη υπολογιστή και απαιτεί λογισμικό και υπηρεσίες ανάπτυξης και σχεδιασμού του εν λόγω λογισμικού που παρέχονται από εξειδικευμένη επιχείρηση.

62 Ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τον οποίο οι πελάτες της παρεμβαίνουσας δεν μπορούν να διακρίνουν τις πληροφορίες που προέρχονται από την ίδια την παρεμβαίνουσα από εκείνες που προέρχονται από το λογισμικό και τις υπηρεσίες πληροφορικής του είδους που αφορά το προγενέστερο σήμα, δεν ευσταθεί. Οι πληροφορίες που ενδέχεται να ενδιαφέρουν τους πελάτες της παρεμβαίνουσας είναι οι σχετικές με τους όρους του ταξιδιού, με τη διαθεσιμότητα δωματίων ξενοδοχείου και με τις τιμές τους. Η παροχή των πληροφοριών αυτών αποτελεί, ακριβώς, τις υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα. Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες που αφορά το προγενέστερο σήμα εξυπηρετούν μόνον τη μετάδοση των πληροφοριών αυτών και δεν μεταβιβάζουν οι ίδιες άλλες διαφορετικές πληροφορίες στους ενδιαφερόμενους.

63 Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την παραπομπή που έγινε με την προσβαλλόμενη απόφαση σε απόφαση της 12ης Μαΐου 2006 του Oberlandesgericht Dresden (Ανώτερο Περιφερειακό Δικαστήριο της Δρέσδης), την οποία επικαλέσθηκε η παρεμβαίνουσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Με την απόφαση αυτή, το Oberlandesgericht Dresden, αποφαινόμενο επί προσφυγής για προσβολή του δικαιώματος επί των σημάτων μεταξύ της προσφεύγουσας και της παρεμβαίνουσας, έκρινε ότι το λογισμικό και οι υπηρεσίες ανάπτυξης και σχεδιασμού λογισμικού και οι υπηρεσίες που χρησιμοποιούν το λογισμικό αυτό δεν είναι παρόμοιες, δεδομένου ότι το κοινό γνωρίζει ότι υπηρεσίες πολλών τομέων παρέχονται με τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων. Στη σκέψη 22 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών συμφωνεί πλήρως με το σκεπτικό και τα συμπεράσματα της εν λόγω αποφάσεως.

64 Η προσφεύγουσα προβάλλει, ωστόσο, ότι η παραπομπή αυτή επιβεβαιώνει το εσφαλμένο συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών, σύμφωνα με το οποίο τα σχετικά προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν είναι παρόμοια. Κατά την προσφεύγουσα, η απόφαση του Bundesgerichtshof (γερμανικό Ομοσπονδιακό Δικαστήριο) της 13ης Νοεμβρίου 2003 (I ZR 103/01, GRUR 2004, σ. 241), την οποία παραθέτει το Oberlandesgericht Dresden στο σκεπτικό της προπαρατεθείσας αποφάσεώς του, αφορά υπόθεση στην οποία ο τρόπος διαβίβασης ορισμένων πληροφοριών και παραγγελιών, δηλαδή η μετάδοσή τους μέσω μηχανογραφικού συστήματος ή με άλλα μέσα, όπως το απλό ταχυδρομείο, θεωρήθηκε άνευ σημασίας για την επίλυση της διαφοράς. Η υπό κρίση υπόθεση είναι διαφορετική, δεδομένου ότι οι εν λόγω υπηρεσίες που καλύπτονται από το επίμαχο σήμα παρέχονται αποκλειστικά μέσω διαδικτύου.

65 Πάντως, όπως προαναφέρθηκε, το γεγονός και μόνον ότι οι εν λόγω υπηρεσίες της παρεμβαίνουσας, τις οποίες αφορά το επίδικο σήμα, παρέχονται αποκλειστικά μέσω διαδικτύου δεν αρκεί για να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι υφίσταται ομοιότητα μεταξύ αυτών των υπηρεσιών και των προϊόντων και υπηρεσιών που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα. Επομένως, αντιθέτως προς όσα προβάλλει η προσφεύγουσα, η παραπομπή της προσβαλλόμενης αποφάσεως στην προπαρατεθείσα απόφαση του Oberlandesgericht Dresden ουδόλως αποδεικνύει την ανακρίβεια του συμπεράσματος σχετικά με την έλλειψη ομοιότητας μεταξύ των προϊόντων και υπηρεσιών που καλύπτονται από τα δύο συγκρουόμενα σήματα, και τούτο χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η απόφαση αυτή εφάρμοσε σωστά τη νομολογία του Bundesgerichtshof, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό εκφεύγει της αρμοδιότητας του Πρωτοδικείου και είναι, εν πάση περιπτώσει, άνευ σημασίας για την υπό κρίση διαφορά.

66 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

67 Δεδομένου ότι ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της προσφυγής της απορρίφθηκε, η προσφυγή πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να κηρυχθεί αβάσιμη, χωρίς να χρειάζεται απόφαση επί της ενστάσεως απαραδέκτου που υπέβαλαν το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα με τα υπομνήματά τους αντικρούσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 2002, C-23/00 P, Συμβούλιο κατά Boehringer, Συλλογή 2002, σ. I-1873, σκέψη 52, και της 23ης Μαρτίου 2004, C-233/02, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-2759, σκέψη 26).

**Επί των δικαστικών εξόδων**

68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε συναφές αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας, σύμφωνα με τα αιτήματά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση παροχής του ευεργετήματος πενίας.**

**2) Απορρίπτει την προσφυγή.**

**3) Καταδικάζει την Commercy AG στα δικαστικά έξοδα.**

Βηλαράς Prek Ciucă

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Ιανουαρίου 2009.

(υπογραφές)